

Enrico Brizzi Jack Frusciante è uscito dal gruppo

Quella pseudoprimaverile domenica pomeriggio

Quella pseudoprimaverile domenica pomeriggio, il vecchio Alex aveva arrampicato le scale di casa con in testa il presagio, meglio, con in testa la *telefoto-presagio*, della sua famiglia, barricata in tinello a guardare le pattonate americane via grundig. Un istante più tardi, non s'era ancora sfilato il parka, aveva dovuto prendere atto che la telefoto, di un realismo agghiacciante, gli provava quanto le sue facoltà di preveggenza stessero raggiungendo, con l'età, livelli negromantici sbalorditivi: erano *tutti* in salotto, e tutti variamente sgo-menti o assorti di fronte alle forzute vicende del Rocky IV; il frère de lait, risucchiato nel video, che già sognava di diventare pugile professionista, un giorno; la mutter, pericolosamente in bilico fra la visione di quelle forzute vicende e la lettura delle Bologna's Chronicles su Repubblica; il Cancelliere, seminghiottito dalla poltrona e inutilmente sorridente, che accompagnava gli uppercut dello Stallone nano con battutine da sistema nervoso in pezzi e imitazioni, depressive, della voce robotica d'Ivan Drago.

«Gesù grande», aveva mormorato il vecchio Alex, sentendosi improvvisamente senza forze. «Questi poveri esseri costituivano, anni luce fa, una famiglia d'italiani viventi?» Be', stentava a crederlo, kazzo, anche se l'incredulità spirituale che gli divorava la mente e il cuore non gli aveva impedito di sedersi a propria volta di fronte al tv. Okay, sullo schermo radioattivo del grundig risplendeva il forzuto epos del tappo culturista — non potevano esservi dubbi, non si trattava di un prossimamente, stavano proprio trasmettendo *tutto* il film — e in quella, mentre sullo Stallone nano incombeva un'oscura

Enrico Brizzi Jack Frusciante odešel od skupiny

Onoho jakoby jarního nedělního odpoledne

Onoho jakoby jarního nedělního odpoledne, už jak se hrrnul nahoru po schodech, měl náš starý brach Alex v hlavě tušení, nebo lépe řečeno *telefotografické* tušení, že najde své rodinné příslušníky za barikádované doma v jídelně, jak zírají na americké bláboly běžící na grundigu. V příštím okamžiku — ještě se ani nevyšoulal z bundy — byl nucen zkonstatovat, že zmíněná, s mrazičným realismem vyvedená telefotografie dokazuje, že s věkem jeho věstecké schopnosti v oboru černé magie dosahují ohromující úrovně. V obýváku totiž seděli *všichni* a všichni v různé míře vyděšeně nebo tupě zírali na svalnaté příběhy Rockyho 4: obrazovkou vycucnutý frère de lait nejspíš snil o tom, že se jednou stane profesionálním boxerem; Mutter nebezpečně balancovala na hraně mezi svalnatými příběhy a čertbou Bologna's Chronicle v „Republice“; Kanclář, až po uši zapadlý v křesle, se přihloupě usmíval, zvedáky trpaslíka Stallona doprovažel vípnyými poznámkami hodnými svého zhroutčeného nervového systému a s deprimujícím výsledkem napodoboval robotický hlas Ivana Draga.

„Ježíšku v nebtěku“, zabručel si pro sebe starouš Alex, jak mu tak nájednou síla vyprchala z těla. „Tyto žalostné bytosti že byly před mnoha světelnými lety skutečně žijící italskou rodinou?“ Tomu snad, kurwa, nemohl nikdo věřit, i když spirituální pochobovachnost, která Alexovi hlodala v duši i v srdci, mu nezabraňovala si tu a tam před telku taky sednout.

Oukej, na radioaktivní obrazovce grundigu zářil silácký epos prcka kulturisty — teď už nemohlo být pochyb, nejednalo se o „uvi-

e forse definitiva minaccia del robot sovietico Drago, era squillato il telefono. Ora, non vi farò il torto di tacere che se il vecchio Alex avesse anche solo lontanamente immaginato che attraverso quegli squilli la soave Adelaide stava apprestandosi a fare irruzione nella sua vita, mica sarebbe andato a rispondere così scazzato e ciabattante come in effetti fece, ma si sarebbe fregiato d'un vestito di piume colorate e scarpe d'oro massiccio.

«Pronto?» si era invece limitato a dire, sia pure con un magnifico timbro baritonale e fonogenico portatogli in dono da una puerba devastante.

«Casa D.?»

«Casa D.», aveva convenuto il vecchio Alex.

«Vorrei parlare con Alessandro, per favore. Sono una sua compagna.»

«Sono io», aveva detto quel vecchio, mantenendosi in attesa degli eventi.

«Ah, ciao. Senti, sono Adelaide», aveva risposto la voce all'altro capo del filo. «L'amica di Francesca di prima C.»

Ecco, aveva connesso: Francesca era una tipa carina della scuola; cioè, erano anche stati insieme venti giorni, qualche tempo prima, e Adelaide, che veniva dalla Sicilia, era la sua migliore amica. Così altro sapeva? Ah, sì, che s'era accompagnata con Federico Laterza, una belva in gore-tex che al nostro stava sulla punta da morire, e che aveva una sorella più grande sorprendentemente carina. Aveva finito il liceo l'anno prima, la più grande: era in classe con Federico Laterza, e ormai voleggiavano entrambi nel mondo d'ementhal dell'università. Francesca gli aveva sempre detto un gran bene di questa Adelaide, erano proprio molto amiche.

Il vecchio Alex le aveva anche parlato, una volta. Di poesia, fra l'altro.

«Ciao», le disse, e non gli era venuto entusiasta come avrebbe voluto, ma sapeva che c'erano i barriati con le orecchie tese alle sue spalle e la cosa non gli facilitava l'esecuzione dal vivo. «Come va?»

«Bene, grazie. E tu?»

dirte dnes večer“, vysílali skutečně celý film – a zrovna v té chvíli, kdy se na trpažička Stallona snažela temná a snad i terminální hrozba sovětského robota Draga, zazvonil telefon.

A nyní vám nemohu zatajit, že pokud by starouš Alex byl jen vzdáleně tušil, že zvukem tohoto vyzvánění se chystá do jeho života vrhnout sama sladká Adelaide, určitě by se nešoural zvednout telefon takle zprudeny, nýbrž oděl by se rouchem z barevného perí a nazul by si střevíce z ryzího zlata.

„Haló?“ To bylo jediné, co uznal za vhodné říci, i když s pozoruhodným barytonovým a fonogenickým tónem, nadšeným mu devastující pubertou.

„To jsou D.-ovi?“

„Jo, D.-ovi,“ připustil starý brach Alex.

„Chtěla bych prosím mluvit s Alexandrem. Jsem jeho spolužačka.“

„U telefonu,“ řekl náš starouš v očekávání dalšího.

„Á, ahoj. Tady je Adelaide,“ odpověděl hlas na druhém konci drátu. „Kamarádka Francescy z první C.“

Aha, už mu to došlo: Francesca byla jedna pěkná kost z jejích škol; dokonce s ní kdysi nějakých dvacet dní chodil a Adelaide, původem ze Sicílie, byla její nejlepší kamarádka. Věděl o ní ještě něco? Jo, taky že se dala dohromady s Federicem Laterzou, zvrřetem celým navlečeným do goretexu, kterého náš starouš k smrti našel, a taky že měla překvapivě krásnou sestru. Skončila gymnpl před rokem, ta starší: chodila do třídy s Federicem Laterzou a oba teď prolézali tunýlky univerzitního ementalu. Francesca mu vždycky vynášela Adelaide do nebe, byly to moc dobré kamarádky. Jednou s ní starouš Alex hodil řeč.

O poezii, mimo jiné.

„Čau,“ řekl jí. Nevyslo mu to s tím správným nadšením, jak by si býval přál, ale věděl, že barikáda za jeho zády je jedno velké ucho, a to mu k živému projevu moc nepomáhalo. „Jak se máš?“

„Dobře, díky. A ty?“

«Medio.» Così diceva sempre.

«Meglio?» Non c'era uno che capisse.

«Medio», ripeté. «Non c'è niente che vada molto male, ma neanche niente d'entusiasmante.» Sapeva che il Cancelliere stava sorridendo sardonico, adesso.

«Ah, medio. Senti, Alex, ti ricordi di quando abbiamo parlato di Cummings, quel poeta fenomenale che ti dicevo?»

«Cummings? Hai voglia!» le disse. «Certo che mi ricordo.»

Era l'unica cosa di cui avessero mai parlato. Cummings. Si parlava di poeti come modelli di vita, come miti, come piedi di porco per scardinare la mediocrità della vita di tutti i giorni e andare a far volare l'aquilone nel prato che c'era dall'altra parte. Lei aveva schierato Cummings, e il vecchio Alex quel kranio immenso del Baudelaire. Non sapeva cosa facesse nella vita, Cummings, ma lei gliene aveva parlato come di un genio, promesso che gli avrebbe prestato l'opera omnia da leggere, al limite.

«Quel libro che ti dicevo, la raccolta... Voglio dire, ce l'ho, te la posso portare.»

«Incredibile!», si disse il vecchio Alex, impugnando il ricevitore a due mani. «Cristo.» Si sentiva più alto di svariati centimetri. «Ehi, si può fare!», le disse. Decise di prendere tempo per non dare l'impressione dell'ansioso. «Il vecchio Cummings», sospirò. «Perché non ci vediamo, più tardi? Voglio dire fra mezz'ora. Hai tempo, fra mezz'ora?»

«Va bene», aveva risposto lei.

«Facciamo fra mezz'oretta in centro?» «Va bene. Ti porto il libro.»

«Cristo», si disse il vecchio Alex. Controllò l'orologio al polso con l'espressione più da tigre che riuscì a trovare, disse: «Adesso sono le tre e tre quarti tre e cinquanta. Facciamo alle quattro e un quarto quattro e venti davanti a Feltrinelli?»

«Alle quattro e venti, d'accordo.»

«Davanti a Feltrinelli», ripeté, per essere sicuro non vi fossero dubbi. «Sotto le due torri.»

«Alle due torri», disse la voce all'altro capo del filo.

„Prostřednický.“ Tak to říkal pokadě.

„Prostě... co?“ A nikdo to nedokázal pochopit.

„Prostřednický,“ odpověděl. „Není to zkrátka ani zvlášť mizerný ani úplně úžasný.“ Věděl, že Kancléř teď nasadil sardonický úsměv.

„Aha, prostřednický. Poslyš, Alexi, vzpomínáš si, jak jsme si povídali o Cummingsovi, o tom úžasném básníkoví, jak jsem ti o něm říkala?“

„Cummings? No jasně!“ odpověděl jí. „To víš, že si vzpomínám.“

Cummings bylo to jediné, o čem se kdy bavili. Byla řeč o básnících, kteří jsou životními vzory, mýty, páčidly, která vyvrátí z pantů ubohost každodenního života a pak se jdou pouštět draci na louku na protějším břehu. Ona se vytasila s Cummingsem a starouš Alex s tou fantastickou palicí Baudelairem. Nevěděl přesně, co vedl Cummings za život, ale ona o něm mluvila jako o géniovi a slíbila, že mu když tak půjčí ke čtení jeho sebrané spisy.

„Víš, jak jsem ti říkala o té knize, myslím tu sbírku... Teď jsem ji sehnala, mohla bych ti ji půjčit.“

„To je k neuvěření!“, řekl si v duchu starý brach Alex a sevrhel sluchátko oběma rukama. „Kristepane.“ Cítil se o pékrych pár centů vyšší. „No jo, proč ne,“ řekl jí. Musí získat čas, aby nevypadal příliš dychtivě. „Jó, copak Cummings,“ zašeptal. „Mohli bychom se třeba někdy vidět? Třeba za půl hodiny. Máš čas, za půl hodiny?“

„To by šlo,“ řekla ona.

„Za půl hodiny v centru?“

„Tak jo. Vezmu tu knížku.“

„Kristepane,“ vypravil ze sebe starouš Alex. Pohlédl na svoje hodinky s nejdivočejším tygřím výrazem, jaký se mu povedl, a řekl: „Teď jsou asi tak tři čtvrti na čtyři nebo za deset čtyři. Počkáme se ve čtvrt na pět nebo za deset půl páté před Feltrinellim?“

„Za deset půl páté, bezva.“

„Před Feltrinellim,“ opakoval, aby se ujistil, že nedojde k nedorozumění. „U dvou věží.“

„U dvou věží,“ odpověděl hlas na druhém konci drátu.

«Certo», considerò il vecchio Alex. «Ci vediamo lì fra mezz'ora.» Si sentiva i palmi delle mani insensatamente umidi; attese che lei riappendesse, poi controllò di nuovo l'orologio. «Cristo», si disse, gli occhi che brillavano d'una considerevole luce mista a una straordinaria speranza.

Attraversò il tinello con la sua espressione da tigre. Disse: «Io faccio un salto da Feltrinelli!».

Il nano forzuto dello schermo stava correndo a perffiato lungo una discesa di neve del Wyoming, forse.

«È chiusa la Feltrinelli», considerò il Cancelliere da dentro la poltrona.

«Non devo andare in libreria», disse lui. «C'ho solo un appuntamento davanti.»

«Come sarebbe?» fece la mutter, senza distogliere gli occhi dalle Bologna's Chronicles. «Sei appena rientrato e già riesci?»

«Te l'ho detto, ho un appuntamento.»

«Con chi, un appuntamento.»

«Una compagna. Sarebbe a dire?»

«Non la conosci. Cosa ti cambia se ti dico un nome? Non la conosci, comunque.»

«Come si chiama», insistette lei. «Hai studiato abbastanza, per domani?» gli disse.

Autocontrollo. Prova della volontà, prova della volontà. «Sì, ho studiato. Al massimo stasera ripasso. Si chiama Adelaide, va bene?»

«Adelaide. E a che ora torneresti?»

Prova della volontà, prova della volontà. «Rientro per cena, d'accordo?»

«Cancelliere, ma lo sentite? Il principino vuol rientrare per cena... Ascolta, pensi di vivere in un albergo, è così?»

«Dimmi tu, a che ora», fece il vecchio Alex, infilando l'impermeabilizzato. «In ogni caso, no, non credo di vivere in albergo, mutter. Ho solo un appuntamento da Feltrinelli.»

„Tak jo,“ prohlásil starouš Alex. „Uvidíme se tam za půl hodinky.“ Cítil, že má úplně zpacené dlaně. Počkal na její odpověď, pak znovu zkontroloval čas. „Křistepane,“ řekl si, zatímco v očích mu zasvítily záře slůvka s neobyčejnou nadějí.

S tygrím výrazem prošel jídelnou. „Zaskočím si k Feltrinellimu,“ prohlásil.

Svalnatý trpajzlík na obrazovce běžel jako o život podél zasněženého svahu, nejspíš někde ve Wyomingu.

„Feltrinelli má zavřeno,“ poznamenal Kancelář z hloubi křesla.

„Nějdu do knihkupectví,“ odpověděl. „Mám schůzku před ním.“

„A to má znamenat co?“ ozvala se Mutter, aniž by zvedla zrak od Bologna's Chronicles. „Sotva jsi přišel a už zase chceš jít pryč?“

„Vždyť říkám, že mám schůzku.“

„Schůzku s kým?“

„S jednou spolužačkou, Mutter.“

„Se spolužačkou. To jest?“

„Tu neznáš. Co ti pomůže, když ti řeknu jméno? Prostě ji neznáš.“

„Jak se jmenuje?“ naléhala ona. „Už jsi na zítřek naučený?“ zptala se ho.

Jen klid. Zkouška nervů, zkouška nervů. „Jo, učil jsem se. Při nejhorším si to ještě večer zopáknou. Jmenuje se Adelaide. Stačí?“

„Adelaide. A kdy se chceš vrátit?“

Zkouška nervů, zkouška nervů. „Vrátím se k večeri, jo?“

„Slyšíte to, pane Kanceléři? Princátko se hodlá vrátit k večeri... Poslechni, myslíš, že seš tady na hotelu nebo co?“

„Tak mi řekni ty, v kolik hodin,“ odpověděl starý brach Alex, zatímco si navlékal bundu. „Každopádně si nemyslím, že jsem tady na hotelu, Mutter. Mám akorát schůzku u Feltrinelliho.“

«Quale ti sembrerebbe un'ora giusta?» disse il Cancelliere, continuando a sprofondare impercettibilmente.

Prova della volontà, prova della valontà. «Va bene se torno alle sette?»

«Va bene, Fran?» Fran era il nome della mutter.

«Tu credi che siamo tutti dei cretineti, non è vero? Pensi di poter spadroneggiare», disse la mutter.

Va bene.

«Comunque, esci pure.»

Va bene.

«Ma il punto non è uscire o non uscire oggi, il punto è che tu qui ci stai solo finché ti fa comodo.»

Prova della volontà. Se alzi la voce va a finire che ti proibiscono di uscire. «Le sei e mezzo. Mi sembra un orario più che equo», disse il vecchio Alex, chiamando a raccolta dalle profondità ctonie del parka tutte le risorse diplomatiche di cui disponeva.

In quella, il frère de lait, riavendosi per un breve istante dai suoi torpori preadolescenziali rigorosamente assessuati. Ma ancora visibilmente dentro il flusso del Rocky IV, disse: «Dov'è che vai, te?»

«Esce, poverino», aveva considerato ironico il capo dei barri-cati. «Torna fuori perché qui si annoia.»

Se il vecchio Alex pedalava con l'energia disperata d'un Girardengo appena appena più basso e rock, non era solo per andare a un appuntamento, ma per allontanarsi da bordo ring, conver-rete. In ogni caso, stava pur sempre per incontrare Adelaide e così quel matto pedalava dinamico come nessuno, e mentre pedalava cantava White Man In Hammersmith Palais con voce bassa e stonata.

Vecchio Alex. Se avesse intuito che razza di musical stava per cominciare, smontando dalla bici non avrebbe mica fatto il solito esordio con la camminata scema da cowboy e la solita faccia da domenica stonata...

„A v kolik hodin by ti to nejvíce vyhovovalo?“ ozval se Kanclér, zatímco se dál nepostřehnutelně nořil do hlubin křesla.

Zkouška nervů, zkouška nervů. „Stací, když se vrátím v sedm?“

„Stací v sedm, Franci?“ Franci byla Mutter.

„Ty nás máš všechny za blbečky, co? Myslíš si, že nás budeš komandovat“, řekla Mutter.

Bezva.

„No tak si běž.“

Bezva.

„Ale problém není v tom jít ven nebo nejit ven dnes, problém je v tom, že ty si sem přijdeš, jen když se ti zlíbí.“

Zkouška nervů. Jestli zvýšíš hlas, nakonec ti zakážou jít ven. „Půl sedm. To se mi zdá jako rozumná doba.“ prohlásil starouš Alex, volaje na pomoc z útrobu bundy všechny diplomatické rezervy, kterými disponoval.

V tom okamžiku frère de lait nakrátko procitnul ze své přísně asexuální předpubertální otupělosti a očividně ještě unášen proudem Rockyho 4 se zepal: „Kam jdeš?“

„Musí pryč, chudinka“, odtušil ironicky vůdce barikády. „Musí zase ven, protože tady se nudí.“

Jistě se mnou budete souhlasit v tom, že pokud se náš starý brach Alex opřel do pedálů jako Girardengo, jen o něco menší a o něco rockovější, nebylo to jen proto, že měl schůzku, ale také aby co nejrychleji unikl domácímu ringu. Každopádně na něj čekala Adelaide, a tak ten šílenec upaloval, jako by mu za pedály hořelo a jak nikdo nikdy ještě neupaloval, a přitom si ještě potichu a falešně prozpěvoval White Man In Hammersmith Palais.

To je náš Alex. Kdyby býval tušil, co právě začíná za muzikál, nebyl by po sesednutí z kola zahrál obvyklý úvod s tou přihlouplou kovbojskou chůzí a s výrazem „nedělní nuda“ v obličejí...

Vespino bianco già parcheggiato, Adelaide era proprio davanti alla Feltrinelli che guardava le copertine dei libri in vetrina con indosso un maglione verde e un sorriso zen imperscrutabile ma molto onnicomprensivo.

No, se il vecchio Alex avesse intuito che razza di musical stava per, non le sarebbe apparso con la solita faccia e via discorrendo, ma avrebbe estratto dal cilindro la grinta heavy d'un Nicholson, d'un De Niro, minimo minimo la glacialità colma d'urgenza dello Swan ne l guerrieri della notte... «Be', salve», le aveva detto invece, semingnocchiato sulla bici, alle prese con la catena antifurto. Respirava a bocca aperta con questa cavolo di catena in mano. «Ehi, come andiamo», le aveva detto in un certo modo un po' strozzato.

Poi, camminando per il centro, questi che non facevano trentatré anni e mezzo in due, avevano cominciato a raccontarsi quel che avrebbero voluto fare nella Vita, di quanto tutto, fin lì, fosse sembrato un po' irrealistico, comodo e finto. Adelaide — Aidi, per gli amici — (lo so, lo so, si pronunciava come la tipa dei cartoni animati che viveva nella baita svizzera) avrebbe desiderato vivere in India, ma non sapeva se come missionaria o fotografa o.

Al vecchio Alex sarebbe piaciuto fare qualcosa tipo il giornalista, poiché fare il giornalista era anche un modo per mettere insieme le due cose più belle, viaggiare e scrivere. «Vorrei fare il cronista», le aveva detto, sommerso in una serietà agghiacciante. «Partire per Cuba, o per il Mozambico, con l'accredito-stampa plastificato che mi penzola sulla maglietta dei Ramones. Giuro che se vado a fare il cronista mi taglio i capelli a spazzola e compro le Clark's.» Non male, eh?

Aidi, invece, gli aveva parlato dei suoi ex ragazzi, un paio di storie che l'avevano lasciata più o meno delusa. Ma non ne parlava in quel certo modo da stronza, tipo io sono stata con dei Ragazzi più Grandi di te, e neppure se la tirava nell'altro senso, tipo io non ho avuto Esperienze Serie anche se avrei potuto. No. La sua sincerità aveva un che di abbacinante, e ogni volta che diceva una cosa

Bílý skúter Vespa byl už zaparkovaný a Adelaide si ve Feltrinelliho výloze prohlížela knižní obálky. Na sobě měla zelený svetr a na tváři neproniknutelný, ale velmi chápavý zenový úsměv.

Ne, kdyby starouš Alex tušil, co je to za muzikál, nebyl by se před ní zjevil se svým oblíbeným a tak dál, ale vytáhl by z cylindru metalové nadšení Nicholsona, De Nira, nebo úplně přinejmenším naléhavosti pukající Swanův ledový výraz v The Warriors... Místo toho jí řekl „Tak nazdar“, zatímco ještě napůl visel na kole a uvažoval ho řetězem. Popadal dech s pusou dokořán, s tím pitomým řetězem v rukou, a ještě se přiškraceně zeptal: „Tak jaká?“

Pak, při procházce centrem, si ti dva, co měli dohromady ani ne třiatřicet let a půl, začali vyprávět, co by chtěli dělat v Životě, a jak jim všechno, co dělali doposud, připadalo neskutecné, pohodlné a falešné. Adelaide — pro přítele Aidi — (já vím, já vím, vyslovuje se to jako jméno té holičky z kresleného filmu, co bydlela ve Švýcarsku v horské boudě) by chtěla žít v Indii, ale nevěděla, jestli jako misionářka, fotografa, nebo.

Alexovi by se líbilo dělat něco jako novináře, protože dělat novináře znamenalo spojit dvě nejkrásnější věci na světě: cestování a psaní. „Chtěl bych dělat zpravodajství“, řekl jí ledově vážným tónem. „Ojdet na Kubu nebo do Mozambiku, s plastovou průkazkou akreditovaného novináře, která se mi houπά na tričku s nápisem Ramones. Čestné slovo, jestli ze mě bude zpravodaj, tak si ostrfílám vlasý na jezka a koupím si polobotky Clark's.“ Dobré, ne? Aidi mu zas vyprávěla o svých ex, bylo to pár příběhů, ze kterých byla více či méně zklamáná. Ale nevykládala to jako ty krávy, co říkají víš, já jsem chodila se Staršíma Klukama, než seš ty, ani to nebrala z druhé strany, jako neměla jsem zatím žádně Vážně Známosti, i když jsem je mohla mít. Vůbec ne. Její upřímnost měla

quadsiasi cosa – riusciva a nebulizzare interesse e fascino attorno a sé e si vedeva lontano chilometri che le sue non erano pose.

«Mio Dio», pensava Alex, camminandole accanto. Si sentiva più alto di svariati centimetri, camminava accanto a lei e pensava: «Ma questa non è una ragazza, è un intero disco di Battisti!».

Ogni tanto, quando smetteva di parlare, lei gli sorrideva come un'alba d'inverno. «Cristo!», pensava Alex.

«Mio Dio!», si diceva.

E poi era venuto fuori che lei sarebbe andata in America, quell'estate; avrebbe frequentato là il quarto anno e questo fatto era al centro dei suoi pensieri, si capiva. Ne parlava come della prima grande prova della sua vita, a un certo punto aveva chiamato il momento della partenza «il grande volo» – niente male pure questa, vero? – ma tutto quel che lei diceva aveva qualcosa di specificatamente poetico. Le piaceva Bologna, le piacevano le stradine del ghetto, verso l'università, verso il conservatorio e il teatro, le stesse stradine che il vecchio Alex amava.

Un bel momento avevano preso per via Zamboni, e quella domenica pomeriggio c'era già bel tempo, i ragazzi tenevano per mano le ragazze e giravano con le maniche della camicia arrotolate.

Lungo via Zamboni, Adelaide gli aveva chiesto in modo piuttosto diretto e quasi brutale come mai, a scuola, lui sembrava sempre il principe degli incazzati. Cosa faceva il pomeriggio, si sentiva solo, si rompeva, che cavolo faceva, eh?

Okay. Francesca non doveva averle parlato di lui in termini del tutto entusiastici, ma loro due erano andati lo stesso a sedersi sulle panchine davanti al graffito No al razzismo, dalle parti della pinacoteca.

Guardando l'azzurro del cielo si capiva che stava tornando primavera? No, non credo. Però lui lo capiva. E insomma, vi giuro, qualsiasi immagine si potesse avere di lui dall'esterno, illo si sentiva aperto e spontaneo come mai in vita sua. Il vecchio Alex era un tipo che gli piaceva fingere, alle volte. Stupire. Magari era anche un po' stronzo, alle volte; e invece quella domenica pomeriggio lui e Aidi

in sobě něco oslnujícího, a vždycky, když něco řekla – cokoliv – uměla kolem sebe rozlít atraktivitu a půvab, a bylo vidět na kilometry daleko, že to není žádná póza.

„Můj bože,“ pomyslel si Alex, když šel vedle ní. Cítil se vyšší o párkych pár centáků, kráčel vedle ní a uvažoval: „Tohle není obyčejná holka, ta je jak deska od Battistiho.“

Občas, když domluvila, se na něj usmívala jak sluníčko při zimním rozbřesku. „Kristepane,“ myslil si Alex.

„Bože,“ říkal si pro sebe.

A pak vyšlo najevo, že pojedete v létě do Ameriky; odchodí tam celý čtvrtý ročník a kolem toho se točily všechny její myšlenky, se rozumí. Mluvila o tom jako o první velké zkoušce, která jí v životě čeká, v jedné chvíli nazvala odjezd „velkým letem“ – to nezní špatně, že? – ale úplně všechno, co říkala, mělo v sobě něco zvláštně poetického. Měla ráda Bolognu, líbily se jí uličky ghetta směrem k univerzitě, směrem ke konzervatori a divadlu, stejné uličky, které miloval starouš Alex.

Pak zabočili do via Zamboni. Onoho nedělního odpoledne už bylo krásné počasí, chlapci drželi dívky za ruce a vykráčovali si v košili s ohnutými rukávy.

Na via Zamboni se ho Adelaide zeptala, poněkud přímo a drsně, jak to, že ve škole se vždycky chová jak nejvyšší nasranec. Co dělává po odpolednech, užívá se samotou nebo nudou nebo co teda sakra dělá?

Oukej. Francesca se o něm asi nevyjadřovala zcela nadšeně, ale přesto si šli sednout na lavičku pod naspřejoyaný nápis Pryč s rasišem, kousek od pinakotéky.

Dalo se na nebeské modři poznat, že přichází jaro? Něktekl bych. On to ale poznal. A můžu s klidem odpřísáhnout, že ať už navenek působil jakkoli, cítil se otevřený a spontánní jako nikdy předtím v životě. Starouš Alex si občas rád na něco hrál. Chtěl dělat dojem. Možná se dokonce sem tam choval trochu jako bibec. Onoho nedělního odpoledne si ale on a Aidi povídali o věcech, které v sobě

parlavano delle cose che si erano tenuti dentro per anni, con una naturalezza e un trasporto particolari, magici: le paranoie di Aidi per i suoi genitori separati, la paura di Alex che i suoi lo considerassero una specie di loro estensione e basta... Voi mi capite. Era come se li, seduto contro il poggiaschiena di quella panchina, lui ci fosse già stato, come se Aidi l'avesse già conosciuta. Tra le pieghe della memoria, nelle videocassette d'archivio della scuola elementare, gli sembrava ci fosse qualcosa di lei: Villa Spada, dove andava a giocare con la divisa da lupetto; i pranzi dagli zii a Casalechio, la domenica; la renault blu che il Cancelliere aveva comprato quando lui aveva sei anni; lo specchio del bagno, alonato di condensa, su cui il frère de lait aveva scritto col dito «W Inter»; e poi certi riff dis-torti di Fender Jaguar nella memoria... Ebbene, c'era qualcosa di lei, in tutto questo, e il vecchio Alex riusciva a essere più che simpatico e più che naturale, ma senza calcolo, e insomma ne era quasi sicuro, adesso: gli sembrava di conoscere Aidi da sempre, poiché quando si dice il sentimento, ragazzi.

Si erano salutati in un tramonto ultracoreografico sotto le due torri, alla fine, e mentre lui trafficava per liberare la bici dalla catena, Aidi era tornata indietro, l'aveva baciato su una guancia ed era corsa via senza più voltarsi.

Be', potrete capirlo: il vecchio Alex aveva provato in quel momento la pisanica sensazione che fosse cominciato qualcosa d'infinito, qualcosa che valeva la pena di andare a brindare da solo al bar sotto casa travolti dalle pallonate della gioia, anche se all'infinità del tutto, almeno per la prima settimana, il nostro rocker non aveva pensato in modo particolarmente forsennato o pazzesco o.

Okay: Non erano passati due giorni da quella sensazione, che il nostro – si era già letto tutte le poesie del Fenomenale Cummings, ovvio – parlava di lei al telefono col vecchio Helios Nardini. Alex aveva messo avanti fin dall'inizio le sue perplessità sul fatto che lei, cinque mesi dopo, sarebbe stata lontana. Se si fosse fatto prendere troppo – e già gli sembrava fosse proprio così – la separazione gli avrebbe fatto male. E il vecchio Nardini – ma si sa come vanno

ukrývali celá léta, se zvláštní a magickou přirozeností a nadšením: byli v tom Aiding paranoie z rozvodu rodičů, Alexův strach, že jeho rodiče ho zase považují za jakési prodloužení jich samých... Určité mi rozumíte. A jak si tak pohodlně hověl na lavičce, zdálo se mu, jako kdyby byl na té samé lavičce už jednou seděl někdy předtím, jako kdyby byl Aidi poznal už dávno. Jako kdyby se mlhla v záhybech jeho paměti a na starých videokazetách ze základní školy: Villa Spada, kam si chodil hrát ve skautské uniformě; nedělní obědy u tety v Casalechciu; modrý renault, který Kancléř koupil, když mu bylo šest let; zamížené zrcadlo v koupelně, na které frère de lait napsal prstem „W Inter“; a pak měl v paměti některé kostrbaté riffy na hmatníku Fender Jaguar... Zkrátka v tom všem bylo něco z ní a starý brach Alex byl víc než sympatický a víc než přirozený, ale bez vypočítavosti, a teď už si byl skoro jistý: určitě znal Aidi ojakživa, protože jakmile jde o city, vážení, pak...

Nakonec se rozloučili pod dvěma věžemi na pozadí ultracoreografického slunce západu a zatímco on vyprošťoval kolo z řetězu, Aidi k němu znovu přistoupila, políbila ho na tvář a urekla, aniž by se otočila.

No, asi to pochopíte: starouš Alex v té chvíli zakusil dětinský pocit, že zrovna začalo něco nekonečného, něco, co zasluhovalo, aby to šel oslavit o samotě do baru v přízemí jejích domu a nechat se strhnout přívaly štěstí, i když se nedá říci, že by náš rocker, alespoň první týden, myslel na nekonečnost nějak zvlášť šíleně, bláznivě nebo.

Oukej. Od tohoto pocitu ještě neuplynuly ani dva dny, když náš Alex – co si už samozřejmě přečetl všechny básně od Cummingsse Fenomenálního – o ní mluvil po drátě se starým brachem Hellem Nardim. Alex hned od první chvíle nezastíral svoje znepokojení pramenící z faktu, že za pět měsíců Aidi odjede kdoví kam. Pokud by to moc prožíval – a zrovna tak to vypadalo – odloučení by ho velmi zranilo. A starouš Nardini – však je známo, jak to v některých věcech chodí mezi kamarády, a Alex nikdy nebudil dojem toho, kdo si

certe questioni tra amici, e mai Alex era sembrato uno che se la prendeva, anzi, prmississimo tra gli sfottitori – aveva buttato là il classico: «Te devi vedere se funziona la Regola, okay? Sai di cosa parlo. Tre giorni per la lingua, tre settimane per la sega e tre mesi per la fica. C'è la Regola, scusa, stiamo alla Regola...» Ma il nostro s'era risentito seduta stante: «Ascolta? Non mi va che ci scherzi.» «È una cosa a cui tengo, d'accordo? Non mi va che ci scherzi.»

Be', erano proprio queste, le novità.

E naturalmente il vecchio Nardini non aveva perso un nanosecondo, nell'appoggiarle a Depression Tony e agli altri amigos catholic punk, sputtanandolo, quel poveraccio, da Bologna al Canton Ticino. Ma sbisciate e prese pel culo non ci riguardano. Quel che conta, è che il vecchio Alex aveva proprio accusato il colpo: non mi spingerò a dire che era – mio Dio – *innamorato*, ma certo era rimasto un po' stravolto, cazzo.

In quei giorni le aveva scritto la sua prima lettera roba di un pomeriggio, cinque o sei pagine fitte di emozioni e speranze molto tardadolescenziali – e per la prima volta si lasciava andare, il nostro rocker, si scopriva. D'accordo, l'aveva capito subito che con Aidi non era come con le altre mezze fighe liceali del tipo «Alex volevo dirti che provo qualcosa per te ma non so cosa», e lui zac!, già pronto a tirar via i calzoni per suggerire la risposta. Insomma, ad Alex non era mai fregato un beatissimo di quel che le ragazze pensavano o non pensavano, e al di là della convenzione sociale di non sbadigliare in faccia a chi parla, aveva sempre mantenuto un disinteresse quadrato nei confronti delle cabale, delle aspirazioni e delle paranoie delle sue – mio Dio – *partners*.

E invece, adesso... Voglio dire, lui era il più freddo di tutti, e da un giorno all'altro ce lo ritroviamo poeta e disertore dei pomeriggi nihilistici sdraiati senza scarpe sul tappeto di casa Nardini a parlare delle proprie sfigne con gli Urban Dance Squad e i Rollins Band che pompano e pompano meglio delle pieghe in rotonda il venerdì sera? Hai voglia.

bere věci moc k srdci, naopak, vždycky byl první mezi posměváčky – nadhodil klasičkou moudrost: „Ty se musíš přesvědčit, jestli funguje Pravidlo, jasný? Víš, o co jde. Tři dny na jazyk, tři týdny na hönění, tři měsíce na kundu. To Pravidlo tady jednou je, tak bacha, musíš ho dodržet...“ Ale našeho Alexe se to dotklo hned, jak to řekl: „Poslouchej,“ odpověděl tomu cynikovi, „tohle je věc, na které mi záleží, chápeš? Ani trochu se mi nelíbí, že si z toho utahuješ.“

No, tak tohle prostě byly nejčerstvější novinky.

A starouš Nardini samozřejmě neztratil ani nanosekundu a za tepla je donesl Depression Tonymu a dalším amigos catholic punk a roznesl chudáka Alexe široko daleko, od Bologne až po Canton Ticino. Tyhle podrážky a žertíky se nás ale netýkají. To, co nás zajímá, je, že starouše Alexe to tentokrát vážně vzalo: nechtěje po mně, abych řekl – můj Bože –, že je přímo *zamilovaný*, ale duchem, kurva, trochu mimo byl.

V té době jí napsal první dopis – práce na celé odpoledne, pět nebo šest stránek hustě popsaných pozdně pubertálními city a nádejemi – a poprvé se náš rocker nechával unést a odhalit. Jasně, pochopil hned, že s Aidi je to něco docela jiného než s těmi nádherkami z gymná, co ho zastavovaly se slovy „Alexi, chtěla jsem ti říct, že k tobě něco cítím, ale nevím dost dobře co,“ a on šup!, přitřel pravený stáhnout si kalhoty, aby se té dočasně konečně rozsvítilo. Alexovi bylo zkrátka srdečně jedno, co si ty holky myslí nebo nemyslí, a kromě toho, že ctil společenskou konvenci, to jest, že té, se kterou mluvil, rovnou nezíval do obličejů, si vždy zachovával bohorovnou lhostejnost vůči intrikám, snahám a paranoiam svých – panebože – *partnerek*.

Zato teď... Je to normální, že on, co byl vždycky široko daleko největším kusem ledu, se nyní oddává poezii a dezertuje z nihilistických odpolední u Nardiniů, při nichž vyzní a natažení na koberci rozebírali svoje neblahé životní zkušenosti na pozadí s kulisou Urban Dance Squad a Rollins Band, kteří tě nabudí ještě víc, než když v pátek večer klopíš motorčku na kruháci?

Si píše.

Quanto al resto, passavano i giorni anche nel soffocante e bigio liceo Caimani, e le inutili ore di scuola scorrevano tra il materialismo hobbesiano e la critica al marinismo. Le punizioni minacciate dai profi e gli annunciati regolamenti di conti tra loro e gli indolenti della classe non arrivavano mai, e il nostro, nel dubbio, non apriva nemmeno i libri. Stava seduto in ultimo banco e leggeva una raccolta di Frigidaire ehe gli aveva prestato quel kranio elettrico del vecchio Hoge – fumetti e rock primi Ottanta – gli stessi che Alex prendeva dagli scaffali di suo zio Sandro, a casa della nonna, e sfogliava inconsapevole di tutto, immerso nella gelida età dei cinque anni, sdraiato sul letto a pancia in giù mentre lo zio Sandro ripeteva ad alta voce la sua patologia medica.

Odore di '77, odore di punk, odore di spranghe sotto i cappotti. Molte cose erano cominciate da lì, da Frigidaire, anche se Alex non riusciva ad afferrare tutte le implicazioni. Intanto, con Aidi, saluti, sorrisi, bigliettini nascosti tra i quaderni e lettere quotidiane. Erano giorni di fogli di macchina da scrivere decorati con il sole o un prato, o il fiore a cinque petali con cui Aidi firmava i suoi messaggi. Tutte cose disegnate a matite colorate. A lei arrivavano fogli di computer scritti fitti, parole un po' allegre e un po' tristi in New York 10 punti; e il vecchio Alex l'immaginava seduta al tavolo di una camera che non aveva mai visto, mentre leggeva: «Se vuoi un amico, addomesticami». «Cosa bisogna fare?» aveva chiesto il piccolo principe. «Bisogna essere molto pazienti », aveva risposto la volpe. «All'inizio ti siederai un po' distante da me, così, tra l'erba. Io ti guarderò con la coda del l'occhio, e tu non dirai niente. Le parole sono fonte di malintesi. Ma giorno dopo giorno, potrai venire a sederti un po' più vicino...» Il giorno seguente il piccolo principe era tornato. «Sarebbe stato meglio tornare alla stessa ora», disse la volpe. «Se, per esempio, arrivi alle quattro del pomeriggio, io comincerò a essere felice sin dalle tre. Più passerà il tempo e più sarò felice. Quando ormai saranno le quattro, mi agiterò e mi preoccuperò: scoprirò il prezzo della felicità.» E lei e Alex, pur fra i mille tramortimenti esistenziali del caso, erano esattamente felici, anche se il vecchio si sentiva un po' angosciato

Co jinak? Jinak dny plynuly i na dusném a šedivém Caimanlho gymnáziu a mezi Hobbesovým materialismem a kritikou marinismu ubíhala jedna zbytečná hodina za druhou. Avizované tresty a zúčtování s třídními flinky stále nepřicházely, a tak náš Alex v této nejisotě učebnice raději vůbec neovíral. Sedával v poslední lavici a probíral se balíkem Frigidaire, který mu půjčil elektrická lebká Hoge – byly to komiksy a rock ze začátku osmdesátých let – ty samé, které Alex vytahoval u babičky z knihovny strejdy Sandra a nechápatvé je prolisťovával, ponořen v době ledové svých pěti let, natážený na břiše na posteli, zatímco strejda Sandro se ze skript nahas učil patologií.

Duch sedmasedmdesátého, doba punku, doba tycí ukrytých pod kabáty. Mnoho věcí začalo právě tehdy, počínaje Frigidairem, i když Alexovi nedocházely všechny souvislosti. S Aidi to byly mezitím samé pozdravy, úsměvy, lističky poschovávané v sešitech, dopisy den co den. Byly to dny stránek psaných na stroji a ozdobených sluníčkem nebo loukou, nebo květem s pěti lístky, kterým Aidi popisovala své dopisy. Všechno vyvedené pastelkami. Ona zas do stávala trochu veselé a trochu smutné stránky hustě popsané na počítači písmem New York velikost 10: a starouš Alex si ji před stavoval, jak sedí u stolu v pokoji, který on nikdy neviděl, a čte: „Chceš-li přítele, ochoč si mě.“ „Co mám dělat?“ zeptal se malý princ. „Musíš být hodně trpělivý,“ odpověděla liška. „Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Já se budu na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíž...“ Druhý den přišel malý princ zas. „Bylo by lépe, kdybys přicházel vždycky ve stejnou hodinu,“ řekla liška. „Přijdeš-li například ve čtyři hodiny odpoledne, již od tří hodin budu šťastná. Čím více čas pokročí, tím budu šťastnější. Ve čtyři hodiny budu už rozdechvelá a neklidná: oblevím cenu štěstí!“

A ona i on byli šťastní úplně stejně, i přes tisíce náhodných existenciálních mrákot, které jejich stav vyvolával, a přestože na našeho

quando pensava che la loro era solo una storia di diciassetenni a orologeria col fotuto timer già puntato sulla partenza di lei per l'America.

Intanto, però, si sentivano spessissimo, e quando si rivedevano erano più felici e più forti. Ogni volta che avevano voglia di vedersi si davano appuntamento in centro, giravano tra le luci dei bar, dei negozi, dei cinema, parlando del piccolo principe e di come liberarsi dai condizionamenti della vita di sempre.

Vivevano il loro strano sogno e si raccontavano tutto e camminavano e parlavano e ridevano e camminavano e parlavano contro tutto il già visto proprio come in un lungo sogno, quei matti. E poi, e poi

e poi, un brutto giorno, le parole, fra loro, erano state fonte di malintesi. Anzi, fonte di un malinteso, uno solo, ma che era la cosa più triste che il vecchio Alex avesse mai provato in tutta la vita un sabato sera freddo gelido, in piazza Maggiore, il vecchio Alex le aveva chiesto di mettersi con lui. Era la cosa più ovvia, a quel punto, no?

Solo che.

Solo che lei gli aveva stretto forte la mano, detto che ci avrebbe pensato su, ma aveva un'ombra triste negli occhi.

Lui era tornato a casa sentendosi soffocare, col presentimento che, per un tempo di cui non riusciva a mettere a fuoco i dettagli, con Aidi non si sarebbe sentito.

E tutta la domenica seguente, Alex forte, Alex incazzato, Alex che se ne frega, era rimasto pesto sul letto a leggerci Il gabbiano, mio Dio, Jonathan Livingstone ehe gli aveva prestato proprio Aidi. Alex inutile e triste come la birra senz'alcool.

*Citace z Malého prince jsou převzaty z
A. de Saint-Exupéry, Malý princ,
přel. Zdenka Slavínová, Albatros, Praha 1977, str. 76-77.*

starého bracha trochu doléhala tiseň, když si pomyslel, že jejich příběh je jen časovým příběhem dvou teenagerů, odměňovaným tím podléhaným časovým spinačem nastaveným na Aidin odlet do Ameriky. Mezitím si ovšem skoro pořád volali, a když byli spolu, cítili se stále šťastnější a silnější. Pokaždé, když měli chuť se vidět, dávali si schůzku v centru, procházeli se pod neonovými světly barů, obchodů, kin, povíдали si o malém princovi a o tom, jak se osvobodit z pout stále stejného každodenního života.

(Jednou dorazili na schůzku dříve než ona a jakmile ji uviděl přicházet, s přílbou v ruce a s barevnou šálou, jakmile ji na dálku poznal mezi lidmi, rozběhl se jí vstříc a zpíval, aniž by otevřel ústa: se smíchem se objali a líbali se na studené tváře.)

Žili ve svém zvláštním snu a všechno si vyprávěli a procházeli se a mluvili a smáli se a procházeli se a pomlouvali vše, co bylo příliš staré, zrovna jako v jediném dlouhatánském snu, zkrátka blázní. A pak, pak a pak, jednoho ošklivého dne, se pronesená slova stala pramenem nedorozumění. Lépe řečeno, jednoho nedorozumění, bylo to však to nejsmutnější nedorozumění, co starouš Alex ve svém životě zažil

jednoho mrazivého sobotního večera, na Velkém náměstí, se jí Alex zeptal, zda spolu budou chodit. Při daném stavu věci to byla docela normální otázka, ne?

Jenže.

Jenže ona mu pevně stiskla ruku, řekla, že o tom bude uvažovat, a oči jí přitom zahallí stín smutku.

On se vrátil domů s pocitem, že se asi zadusí, a s tušením, že po dobu, kterou se mu nedařilo dost dobře odhadnout, se s Aidi neuslyší.

A celou následující neděli Alex silný, Alex nasraný, Alex povznesený ležel zkontroveně na posteli a četl si, panebože, Racka Jonathana Livingstonea, kterého mu půjčila právě Aidi. Alex marný a smutný jak nealkoholické pivo.